

(Nordlund, Johan Filip)

B i s e



om

den forførdelige svenske masse-morder
Johan Filip Nordlund,
som paa Mälar-dampskibet „Prins Carl“
myrbede kaptainen, styrmanden og to andre, samt saarede otte
personer, hvorefter han røvede kaptainens penge,
ialt 800 kroner hvorefter han flygtede fra skibet, men blev
straks paagreben og indsat i Västerås fængsel, hvor han
nu afventer sin dom og skjæbne.

Af. C. O. W.

(Eftertryk forbydes).

Pris 10 Dre.

Mel.: Hr. Zindclair drog over falten hav.

Forbrydelse store der ofte ser,
alt ud i fremmede lande,
med mord og drab og saadant mer,
det faar nok mange sande.

Om morgenen ingen ved, hvad han
om dagen igjennem skal prøve;
thi skjæbnens luner ei nogen kan
udgrunde saa længe han leve.

V box 32:960

Glad sidder du i dit kjære hjem,
blandt børn og ægtemage;
men tiden kan blive haard og slem,
berøve dig Lykkens dage.

En frygtelig gjerning er nylig hændt,
udi vort broderland Sverig,
i vildhed og grumhed ei saadantler kjendt,
som dette, der skede saa hastig.

Paa Mälarsjøen en dampbaad der gaar,
„Prins Carl“ den monne hede,
paa denne forfærdelsen inarlig opstaar,
og rædselen hastig sig brede.

Den fæstende mai en mand kom ombord,
med stibet han skulde følge,
ei nogen tænker paa drab eller mord;
thi manden kan dette godt dølge.

„Prins Carl“ den damper rolig afsted
paa Mälarens blaalige vand,
snart natien sænker sin stille fred
henover de vidstrakte strande.

Matrojer og andre tilføis de gaar,
at nyde søvnens hvile;
men rædselens time hastig slaar,
og djævelen grummelig smile.

Paa dampbaadens dæk nu fler ei var,
kun to mand der monne stande,
den ene, rormanden, ved roret klar,
ei noget formørker hans pande.

Paa kommandobroen kapteinen staar,
han skulde kursen holde,
bestemmelsesstedet han ikke naar,
for morderhaand maatte han falde.

Dyb stilhed hersked nu overalt,
thi alle i søvnen hviler;
men dødens engel for mange er kaldt
en frygtelig morder, der lurver.

Han lister sig frem med kattedfjed,
saa stille, med blanke vaaben,

mod kapiteinen han varsomt skred,
da denne han ganger fra broen.

Nu morderen styrter, som pantheren brat
med hævet dolk udi haanden,
mod kapiteinen, som blødende faldt
til dækket, og opgiver aanden.

Det mord, det skede saa mesterlig,
at ingen det kunde høre;
thi morderen vorder saa lumskelig,
og dolken han kunde godt føre.

Til agtersalonen og folkelugar,
nu morderen hastig springe,
at aflaae døre og nøglerne ta'r,
saa alle er fangne derinde.

Til mellemdækket nu morderen gaar,
sin blodtørst han vilde lindre,
en kvinde dernede han snarligen naar,
udyret paa hende straks springe.

Hun raaber og skriger den stakkels mø,
men alt til ingen nytte,
for morderhaanden hun maatte dø,
udyret vil have sit bytte.

Styrmanden og en til de ofrene blev,
for morderens vilde grumhed,
blodtørsten ham stadig fremad drev,
han otte stykker og saared.

Til styrehuset han nu styrter frem,
rormanden han vilde skyde,
men denne aner en fare slem,
fra roret han hastelig flygte.

Rundt røgelugaren nu jagten gaar,
nu morderen raser som tiger,
to skud han skyder, men ingen naar
rormanden, som usaaet bliver.

Rormanden, han smutter hastig ind
i et udaf stibets aflukke,
nu morderen raser med grusfuldt sind,
thi døren han kan ei oplukke.

Til maskinsolket morderen sprang
med hævet revolver i haande,
han raaber vildt: Maskinen fuld gang;
thi ellers jeg knuser jers pande!

Jeg myrdet har nu alle ombord,
kun eder jeg haver tilbage;
men vil I lyde mit bud og ord,
saa skal I livet saa have.

„Brins Carl“ den flyver nu søen brat,
en damper den er dem ifigte,
selv morderen staar nu ved rorets rat,
fra damperen maatte han flygte.

I Estilstuna han kommer iland
med otte hundrede kroner,
fra kapiteinen, den stakkels mand,
han livet og penger berøver.

Men friheden skalde han længe ei faa,
for denne sin grusulde gjerning;
thi lovens arme ham snarlig naa,
han galt havde kastet sin terning.

Fra Estilstuna han flygtede snart,
en droschetuff monne ham kjøre,
til landet hen det gif nu med fart,
forfølgerne vilde han lure.

Tre pol'tibetjente, de bedste som var,
de straks efter morderen droge,
paa togstationen de hanem tar,
som fange han føres tilbage.

I Västerås fængjel han sattes nu ind,
at afvente dommen og straffen,
forstokket er morderens hjerte og sind,
han viet har livet til lasten.